

Суетниятъ паунъ

Въ единъ голѣмъ птичи дворъ живѣеше паунъ. Той бѣше едъръ, съ разкошна и красива опашка. Паунътъ се разхождаше гордо между птицитѣ и разперяше често перата си, които блестѣха на слънцето. Най-сетнѣ, това омръзна на всички птици. И кокошкитѣ, и пѣтлитѣ, и патицитѣ, и гължбитѣ вече не можеха да търпятъ пауна. Тѣ започнаха да го гледатъ като нѣщо съвсѣмъ обикновено. Това равнодушие бѣше непоносимо за

суетния паунъ. Той мислѣше день и нощъ какъ да спечели отново вниманието на своитѣ другари.

Единъ день дойде въ чифлика търговецъ на басми, панделки, забрадки, карфици, игли, огледала и други дреболии. Момичетата се трупяха около него и всѣко си купуваше по нѣщо. Като видѣ това, паунътъ се приближи до продавача и го попита:

— Нѣмашъ ли нѣщо по-хубаво отъ моитѣ пера,

съ което да мога да накарамъ да ми се чудятъ глупавитѣ патици и гжски? — Като каза това, паунътъ разпери разкошнитѣ си пера.

Продавачътъ се усмихна. Той извади отъ вързопъ си една стара жилетка отъ коприненъ платъ, прошарена съ свѣтли точки, и я показа на пауна. Той я погледа, обърна я съ човката си на всички страни и все повече и повече я обикваше.

— Колко струва? — попита той любопитно.

— Ахъ, само защото си ти, ще направимъ смѣна. Азъ ще ти дамъ жилетката, а ти ще ми далешъ пе-